

[Stensballe.]

Personelforøgelse og den lille Flaade, som vil blive Resultatet af det Lovforslag, der foreligger, hvis det gennemføres, og det forekommer mig tillige, at der bestaar et stærkt Misforhold mellem Flaadens og Kystdefensionens Officersantal. Vi kan lige saa lidt medvirke til Gennemførelsen af dette Forslag som til Forslaget om Hæren.

Jeg kunde have Lyst til at knytte enkelte andre Bemærkninger til Flaadeforslaget, men jeg skal afholde mig derfra under Hensyn til Tiden. Blandt andet kunde jeg have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger om Antagelsen af Aspiranter til Flaaden, men ogsaa dette Spørgsmaal mener jeg, det vil være rimeligst at føre Forhandlinger om i Udvalget.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg forstaar det saadan, at Regeringen og dens Partier er kommet over paa en positiv Indstilling over for Forsvarsvæsenet, saa at det, der nu skiller, er det økonomiske Spørgsmaal. Vi mener, at det Forsvarsberedskab, Regeringen har stillet Forslag om, er for lille til Afvisning af Neutralitetskrænkelser, ikke af tilfældig Art, men af alvorligere Art. Hvis vi skal medvirke til Gennemførelsen af Lovforslagene, maa der derfor bevilges mere til Forsvarsberedskabet i dets Helhed, men herom har jeg ikke stort Haab efter de Udtalelser, som det ærede 6te tingvalgte Medlem (C. F. Sørensen) fremsatte, selv om den højttærede Minister ikke fremkom med Udtalelser af samme Art. Jeg vilde anse det for ganske overordentlig lykkeligt, hvis der i dette høje Ting kunde opnaas Enighed om Gennemførelse af Lovforslagene om Hærens og Søværnets Ordning, og for at det ikke skal kunne siges, at ikke alt er prøvet, vil jeg, som allerede nævnt, naar denne første Behandling er tilendebragt, foreslaa Nedsættelse af et Udvalg.

Hvad angaar det tredie Lovforslag, Forslag til Lov om Ændringer i Loven om Værnepligt, har der i det andet høje Ting ved tredie Behandling været ført Forhandling om visse Spørgsmaal, der navnlig opstod i Anledning af en Artikel af Professor Knud Berlin om Udlændinges Forhold til Værnepligten. Jeg mener, at ogsaa dette Spørgsmaal bør behandles i Udvalget, saa at det høje Tings Medlemmer kan blive helt klar over, hvad det er for en Lov, der vedtages. Jeg ser, at den højttærede Indenrigsminister sluttede med at udtale i Folketinget:

„Selvfølgelig skal jeg ikke have noget imod, at de Synspunkter, som er fremsat i Professorens Artikel, bliver drøftet i det andet høje Ting, men jeg har ønsket her

at gøre opmærksom paa denne Side af Sagen.“ —

nemlig den, Ministeren i det foregaaende havde omtalt. Jeg finder det under Hensyn hertil ganske naturligt, at Lovforslaget om Værnepligt henvises til Udvalget, hvor de fornødne Drøftelser da kan finde Sted.

Holger Andersen: De Forslag til en Nyordning af det danske Forsvar, som er til Behandling her i Tinget i Dag, har jo for ganske faa Dage siden været Genstand for en særdeles indgaaende Behandling i det andet høje Ting, hvor Drøftelserne til Tider har antaget en, tør man vel nok sige, endog meget bevæget Karakter. Dette kan efter min Formening ikke undre nogen, dels paa Grund af de Forventninger, der — det være sig berettiget eller uberettiget — blev vakt ved Sagens foregaaende Udvikling, dels paa Grund af de yderst alvorlige ydrepolitiske Forhold, der for Øjeblikket hersker i Europa og synes at tage en Udvikling, om hvilken næppe nogen tør nægte, at den rummer endog meget betydelige Farer for vort Lands Fremtid. Danmarks udsatte Belliggenhed i Krydsningspunktet mellem vigtige storpolitiske Interesser har i lange Tider gjort dets Stilling yderst vanskelig i militærpolitisk Henseende, og disse Vanskeligheder øges yderligere ved Landets geografiske Struktur, der gør vore Forsvarsproblemer saa overordentlig komplicerede. Men hvor store nu end disse Vanskeligheder er og altid vil være, kan de ikke frigøre Nationen for at gøre et alvorligt Forsøg paa at løse dem under Hensyntagen til de Muligheder, en Stat af Danmarks Størrelse raader over. Thi en suveræn Stat, der gør Krav paa at være suveræn, har visse Forpligtelser at opfylde, skrevne saavel som uskrevne, og ikke mindst det sidste; gør den ikke dette, skiller den sig selv ud af sine Ligemænds Rækker.

Da Socialdemokratiet paa sin Kongres i 1935 proklamerede, at den isolerede Afrustningsperiode var forbi, at Partiet nu paa Grund af den truende internationale Udvikling mente at maatte slaa ind paa nye Banner, vakttes her i Landet Forventninger om, at det nu efterhaanden virkelig skulde lykkes at naa til en Ordning af det danske Forsvar, som kunde samle vide Kredse af det danske Folk — efterhaanden, siger jeg, thi de, der kendte de politiske Forhold i vort Land, kunde selvfølgelig ikke nære nogen Tro til, at der her skulde kunne finde en pludselig Omvendelse eller en forceret Udvikling Sted. Men det var alligevel, som øjnede man en ny Æra, der var noget af et Haab om, at denne Sag, den vigtigste